

Не, този час не биваше да дойде никога. Защото то значеше кървава разплата, жестока мъст. Калопетър бе мекосърдечен, с милостив нрав, ала Иваница, Иваница, най-младото Асеновско орле...

Той никога нямаше да прости за кръвта на брата си.

И в безпаметни пиршества, новият цар прекарваше, сред песни и вино, безкрайните дни на очакването. Защото той чакаше спасение само от едно място.

От тия, които бяха толкова години тяхни врагове. От ромите.

Сред вино и песни, за да заглуши тревожния глас на сърцето си, което ропташе против помощта, поискана от враговете. Но нямаше място за избор, за колебание.

Или помощта ^{на} ет ромите, или секирата на палача.

Иванко напусна трапезата, остави пияните си другари, разгулните им песни, шумната им глъчка и излезе, да разхлади пламналото си чело. Той се подпре на бойницата, погледът му неволно се отправи към юг, жадно, трескаво.

От там щеше да дойде помощта.

Защо император Алексей се бавеше? Нима можеше да не приеме подобно лъстиво предложение? Та той щеше да му предаде Търново, тъй дълго мечтаната победа, покорството на възбунтувалите сѫ против Византия...

Дали Диметър, брат му, бе успял да стигне до ромейските граници? Не бяха ли го уловили Петрови стражи, не бяха ли го ослепили, или убили, заради вероломната вест, която щеше да ~~се~~ предаде?

Дано Димитър успееше да премине незабелязано Хема, дано, ако бъде заловен, успееше да унищожи Иванковото писмо до васи-